

[J. Chr. Jensen.]

Fugle, særlig Maager over her, hvor de til Overflod mættedes, naar Skraldevognenes Indhold væltedes ud. Men paa disse Lossepladser udklækkes tillige utallige Mængder af Rotter, som vi saa paa anden Maade maa ofre mange Penge paa at faa udryddet.

Til Reparation og Vedligeholdelse af Hjemmets Garderobe kræves der ogsaa Kendskab. Jeg minder her om det gamle kloge Ord, som vi alle sammen bør være opmærksomme paa i de Tider, der staar for os: Den, der ikke kan det gamle bøde, kan meget nyt lægge øde. Naturligvis faar de unge Husmødre efterhaanden, for saa vidt Ægteskabet ikke opløses forinden, Erfaring. Denne Erfaring er dyrt købt, dyrt købt for Ægtefællen, som skal betale, men dyrest for Samfundet.

Jeg tror for øvrigt ogsaa, at en saadan Værnepligt, rent legemligt set, vilde være til stor Gavn for de unge Kvinder. Husgerning er nemlig et meget alsidigt Arbejde i Modsætning til den Ensidighed det er at sidde ved en Skrivemaskine Dagen igennem eller staa ved en bestemt Maskine paa en Fabrik Dagen lang i de samme Stillinger. Et Arbejde i Husgerning gennem et Aar vilde give hende det tilbage i legemlig Henseende, som hun i mange Tilfælde har mistet gennem et saadant ensformigt Arbejde. Gennem Husførelsen — lad os kalde det et Erhverv, ja, vi kan uden Sammenligning sige, at det er et af vort Lands allerstørste, og jeg har den dybeste Respekt og den største Agtelse for Husmoderens omfattende Gerning — omsættes den største Del af Samfundets Midler, og jeg mener — og det tror jeg, vi allesammen kan slutte os til —, at det er af den allerstørste Betydning, at disse Penge gives mest formaals-tjenligt ud.

Hvordan denne store Sag skal gribes an, maa fornuftigvis nærmere overvejes, men de fleste af de unge Piger maatte formentlig kunne uddannes i private Hjem under dygtige Husmødres Vejledning. Dette store Spørgsmaal, og alt hvad der staar i Forbindelse dermed, beder jeg den højtærede Minister overveje, eventuelt gennem en alsidig sagkyndig Kommission.

Anden Næstformand (Westermann):

Det ærede Medlem Hr. Leth Mouritzen har Ordet for en kort Bemærkning.

Leth Mouritzen: Jeg takker det ærede Medlem for hans Vurdering af min Indsigt i Byggespørgsmaal, men vil blot sige, at jeg ikke ønsker herfra at docere Byggeviden-

skab. Jeg har blot talt om de Ting, jeg har mærket paa min egen Krop. Der er ikke i dette Øjeblik Tid til at svare paa de enkelte Spørgsmaal, men naar jeg faar Ordet i anden Omgang, vil jeg svare det ærede Medlem paa hver eneste af de Ting, han fremførte over for mig.

Johs. Christiansen: Medens en væsentlig Del af den offentlige Debat herhjemme drejer sig om vore økonomiske Forhold, om Nødvendigheden af vore Eksportmarkeders Udvikelse, om Valutapukkel o. s. v., konstateres det ad forskellige Kanaler, at hele vor officielle Informationsvirksomhed baade indefra og udad og udefra og herhjem, stærkt nærmer sig en Tilstand af Invaliditet. Dens Motto synes at være: Jeg hører intet, jeg ser intet, og jeg siger ikke noget.

Saa sent som i Dag foreligger der forstemmende Beretninger om, hvor daarligt Udlandet er underrettet om Danmark og om danske Forhold. Andre nordiske Lande, i alt Fald Sverige og Norge, arbejder med langt mere systematiske og effektive Virkemidler for at skabe Opmærksomhed om sig ude i det fremmede, og efter alt at dømme arbejdes der med Held. Det gaar ikke, at Danmark paa dette Omraade i den Grad holder sig i Baggrunden, som Tilfældet er. Skal vi ud af vore Genopbygningsvanskeligheder — og det skal vi, og det vil vi —, maa vi se at komme ud af den Ubemærkethedens Skygge, som vi befinder os i. Jeg er ikke ganske klar over, om Misèren skyldes Mangel paa Forstaaelse af Sagens Betydning eller overdreven finansiell Forsigtighed. Derimod staar det fuldkommen klart, at vort Udenrigsministerium her staar over for en Opgave, som jeg tror det ikke fortsat gaar an at se saa let paa, som Tilfældet synes at være. Jeg skal ved denne Lejlighed ikke gøre yderligere Bemærkninger om Sagen, men jeg vil være den højtærede Udenrigsminister taknemmelig for en Redegørelse for, hvordan dansk Informationsvirksomhed er organiseret, hvilke Midler den anvender i sin Tjeneste, og i hvilken Forholdsmæssighed den staar til Lande af samme Størrelse som Danmark, specielt de smaa vest- og nordeuropæiske Stater.

Blandt de Plager, Tilværelsen i disse plagsomme Tider bereder Landets Befolkning, er ogsaa Mangelen paa Skillemønt. Den rammer navnlig den Del af Erhvervs-livet, der forestaar Omsætningen, og det vil igen sige Detailhandelen, men derved naturligvis ogsaa i ikke ringe Grad hele det købende Publikum.

Nogen lang Fundering over, hvad Aar-